

DE WEDUWE

Fiona Barton

De weduwe

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Widow*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press, Londen 2016

© Fiona Barton, 2016

© Vertaling uit het Engels: Hilke Makkink, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: R. Shailer/TW; Wil Immink Design

© Omslagfoto: Getty Images/Viktor Kitaykin/Dorling Kindersley

Foto auteur: © Jenny Lewis

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4822 4

ISBN 978 90 443 4823 1 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Gary, Tom en Lucy,
zonder wie niets van betekenis zou zijn

Woensdag 9 juni 2010

De weduwe

Ik hoor haar knerpemde voetstappen op het pad. Stevige stappen in hoge hakken. Vlak voor de deur aarzelt ze even, terwijl ze haar haar uit haar gezicht veegt. Goed gekleed, een jasje met grote knopen, daaronder een keurig jurkje en een bril boven op haar hoofd. Geen Jehova's getuige of iemand van de Labour Party. Het zal dus wel weer een verslaggever zijn, hoewel niet van de gebruikelijke soort. Ze is mijn tweede al vandaag en de vierde deze week, en het is nog maar woensdag. Waarschijnlijk zal ze zeggen: 'Het spijt me dat ik u moet lastigvallen in deze moeilijke tijd.' Dat zeggen ze namelijk allemaal, waarbij ze je dan zo stom aankijken. Alsof het hun echt wat kan schelen.

Eens kijken of ze twee keer aanbelt. Die man vanochtend deed dat niet. Sommigen hebben blijkbaar al geen zin meer om het nog een keer te proberen. Die vertrekken alweer zodra hun vinger de bel heeft losgelaten, weten niet hoe snel ze het pad weer af moeten lopen, in hun auto's moeten springen en weg moeten rijden. Zodat ze hun bazen kunnen bellen met de mededeling dat ze aangebeld hebben maar dat ze niet thuis was. Triest.

Ze belt twee keer. Om vervolgens ook nog eens hard te kloppen. Als een politieagent. Ze ziet me door een kier van de vitrages kijken en glimlacht breed. Een Hollywoodglimlach, zou mijn moeder zeggen. Dan klopt ze opnieuw.

Wanneer ik de deur open, overhandigt ze me de fles melk die op de stoep stond en zegt: ‘Die zou ik maar niet te lang buiten laten staan, straks is hij zuur. Mag ik binnenkomen? Was u toevallig net thee aan het zetten?’

Ik heb moeite met ademen, laat staan dat ik wat kan zeggen. Ze glimlacht opnieuw, haar hoofd een beetje scheef. ‘Ik ben Kate,’ zegt ze. ‘Kate Waters, van de *Daily Post*.’

‘Ik ben...’ begin ik, maar realiseer me dan dat ze daar niet naar gevraagd heeft.

‘Ik weet wie u bent, mevrouw Taylor,’ zegt ze. Ze zegt nog net niet: u bent het verhaal. ‘Laten we hier niet zo buiten blijven staan.’ En terwijl ze nog praat staat ze opeens al binnen.

Ik ben door alles zo overdonderd, dat ik niets kan uitbrengen en blijkbaar ziet ze mijn zwijgen als toestemming om met de fles melk door te lopen naar de keuken en een kop thee voor me te zetten. Ik volg haar. De keuken is niet groot en we lopen elkaar een beetje in de weg terwijl ze bezig is met het vullen van de ketel en het openen van al mijn kastjes, op zoek naar kopjes en suiker. Ondertussen sta ik daar en laat het allemaal gebeuren.

Ze babbelt over de keukenkastjes. ‘Wat een heerlijk frisse keuken, ik wou dat die van mij er zo uitzag. Hebt u die erin laten plaatsen?’

Het voelt alsof ik met een vriendin sta te praten. Dit is niet wat ik me voorstelde bij een gesprek met een verslaggever. Ik dacht dat dat net zoiets zou zijn als ondervraagd worden door de politie. Dat het een opgave zou zijn, een soort kruisverhoor. Dat is tenminste wat mijn man, Glen, me vertelde. Maar zo voelt het eerlijk gezegd helemaal niet.

‘Ja,’ zeg ik, ‘we hebben bewust voor witte deurtjes en rode grepen gekozen, omdat dat er zo fris uitziet.’ Ik sta in mijn huis over keukenkastjes te praten met een verslaggeefster. Glen zou een apelflauwte gekregen hebben.

‘Hierlangs, of niet?’ zegt ze, en voordat ik er erg in heb, heb ik de deur naar de woonkamer al voor haar geopend.

Ik weet niet zeker of ik haar daar wel wil hebben, weet niet zeker hoe ik me voel. Maar het voelt verkeerd om nu nog tegen te stribbelen, ze zit al met een kopje thee in haar hand te babbelen. Grappig, ik geniet eigenlijk wel van de aandacht. Ik voel me namelijk best eenzaam hier in huis, sinds Glen er niet meer is.

Ze lijkt automatisch de leiding te nemen en ook dat voelt best prettig. Ik begon al te vrezen dat ik alles alleen zou moeten doen, maar Kate Waters zegt dat ze alles voor me zal regelen.

Het enige wat ik hoeft te doen, is haar over mijn leven te vertellen, zegt ze.

Mijn leven? Ze wil toch niet echt iets over mij weten. Ze is hier toch niet het pad op komen lopen om iets over Jean Taylor te horen. De waarheid wil ze horen, over hem. Over Glen. Mijn man.

Mijn man is namelijk drie weken geleden overleden. Aangereden door een bus, vlak voor Sainsbury's. Het ene moment stond hij er nog, mij de les lezend over welke soort muesli ik moest kopen, het volgende moment lag hij dood op straat. Hoofdtrauma, zeiden ze. Dood, in elk geval. Ik stond daar en keek naar hem, hoe hij daar lag. Mensen renden door elkaar heen, op zoek naar dekens, en er lag wat bloed op straat. Maar niet heel veel. Hij zou blij geweest zijn. Hij hield namelijk niet van rotzooi.

Iedereen was heel aardig en probeerde me weg te houden bij zijn lichaam, maar ik kon ze natuurlijk niet vertellen dat ik blij was dat hij er niet meer was. Geen gekkigheid meer.

Woensdag 9 juni 2010

De weduwe

De politie kwam natuurlijk meteen naar het ziekenhuis. Zelfs inspecteur Bob Sparkes verscheen op de Spoedeisende Hulp om over Glen te praten.

Ik vertelde hem niets en de anderen ook niet. Zei dat er niets te zeggen viel, dat ik te zeer overstuur was om te praten. Ik huilde wat.

Inspecteur Sparkes maakt inmiddels al lang deel uit van mijn leven – al meer dan drie jaar nu – maar ik denk dat hij met jou nu wel zal verdwijnen, Glen.

Uiteraard zeg ik niets van dit alles tegen Kate Waters. Zij zit in de andere leunstoel in de woonkamer, de mok thee in haar handen, en wiebelt met haar voeten.

‘Jean,’ zegt ze – geen mevrouw Taylor meer, blijkbaar –, ‘de afgelopen week moet verschrikkelijk geweest zijn voor je. En dat na alles wat je al hebt moeten doorstaan.’

Ik zeg niets, staar naar mijn schoot. Ze heeft geen idee wat ik allemaal doorstaan heb. Dat heeft niemand. Ik heb er nooit met iemand over gesproken. Volgens Glen was dat het beste.

Even zitten we zo zwijgend tegenover elkaar, dan verandert ze van tactiek. Ze staat op en pakt een foto van ons van de schoorsteenmantel waar we allebei lachend op staan.

‘Wat lijken jullie hier jong,’ zegt ze. ‘Was dit nog voor jullie huwelijk?’

Ik knik.

‘Kenden jullie elkaar al lang voor die tijd? Van school misschien?’

‘Nee, niet van school. We hebben elkaar ontmoet bij de bushalte,’ vertel ik haar. ‘Hij was heel knap en maakte me aan het lachen. Ik was zeventien, liep stage bij een kapsalon in Greenwich, en hij werkte bij een bank. Hij was een paar jaar ouder en droeg een pak en nette schoenen. Hij was anders.’

Ik laat het klinken als een of ander romannetje en Kate Waters likt het voor zoete koek, krabbelt als een bezetene in haar notitieboekje, terwijl ze me over de rand van haar kleine brilletje aankijkt en knikt, alsof ze het begrijpt. Maar mij houdt ze niet voor de gek.

Eerlijk gezegd leek het in het begin ook allemaal heel romantisch. We zagen elkaar voornamelijk in het donker – in de bioscoop, op de achterbank van zijn Ford Escort, in het park – en veel tijd om te praten was er niet. Maar ik herinner me nog de eerste keer dat hij zei dat hij van me hield. Mijn hele lichaam tintelde, ik was me bewust van elke centimeter van mijn huid. Voor het eerst in mijn leven voelde ik me alsof ik leefde. Ik antwoordde dat ik ook van hem hield. Hopeloos. Dat ik alleen nog maar aan hem kon denken, er niet meer van kon eten of slapen.

Mijn moeder weet mijn humeurigheid aan mijn ‘fascinatie’. Ik wist niet goed wat ze daarmee bedoelde, met ‘fascinatie’, maar ik wist wel dat ik de hele tijd bij Glen wilde zijn en hij zei dat hij er net zo over dacht. Ik denk dat mam gewoon een beetje jaloers was. Ze leunde nogal op me.

‘Ze is veel te veel afhankelijk van je, Jeanie,’ zei Glen. ‘Het is niet gezond dat een moeder nergens heen kan zonder haar dochter.’

Ik probeerde hem uit te leggen dat mam het eng vond om alleen de deur uit te gaan, maar volgens Glen was ze gewoon egoïstisch.

Hij was zo beschermend, in de pub zocht hij een plekje ver van de bar voor me uit, ‘zodat je niet zoveel last hebt van het lawaai’

en in restaurants bestelde hij voor me, zodat ik nieuwe dingen kon proeven, ‘dit vind je vast lekker, Jeanie. Probeer het nu maar.’ En dus probeerde ik het en soms waren die nieuwe dingen inderdaad heel lekker. En waren ze dat niet, dan hield ik maar wijselijk mijn mond, bang dat ik hem zou kwetsen. Hij werd altijd heel stil als ik tegen hem inging en dat vond ik vreselijk. Dan had ik het gevoel dat ik hem teleurgesteld had.

Ik had nog niet eerder iets gehad met iemand als Glen, iemand die wist wat hij wilde in het leven. De andere jongens waren precies dat – jongens.

Twee jaar later, toen Glen me ten huwelijk vroeg, ging hij niet door zijn knieën. Hij omhelsde me enkel heel stevig en zei: ‘Jij hoort bij mij, Jeanie. Wij horen bij elkaar... Laten we trouwen.’

Inmiddels had hij mam al lang voor zich gewonnen. Regelmatig nam hij bloemen mee. ‘Een kleinigheidje voor de andere vrouw in mijn leven,’ zei hij dan, wat haar deed giechelen, waarna hij met haar in gesprek ging over *Coronation Street* of de koninklijke familie; mam genoot ervan. Ze zei dat ik maar geluk had. Dat ik dankzij hem uit mijn schulp gekropen was. Dat hij iets van me zou maken. Ze wist dat hij goed voor me zou zorgen. En dat deed hij ook.

‘Hoe was hij, toen?’ vraagt Kate Waters, terwijl ze wat naar voren leunt, als om me aan te sporen. Toen. Ze bedoelt voordat alle ellende begon.

‘O, het was een fantastische man. Heel liefdevol, hij deed alles voor me,’ zeg ik. ‘Hij nam altijd bloemen of cadeautjes mee. Zei dat ik de ware was. Ik wist niet wat me overkwam. Ik was immers nog maar zeventien.’

Ze vindt het geweldig. Schrijft alles op in een vreemd kriebelhandschrift en kijkt dan op. Ik probeer mijn lachen in te houden. Ik voel dat ik hysterisch word, maar het komt eruit als een snik en ze raakt even mijn arm aan.

‘Niet huilen,’ zegt ze. ‘Het is allemaal voorbij.’

En ze heeft gelijk. Geen politie meer, geen Glen meer. Geen gekkigheid meer.

Ik kan me niet meer precies herinneren wanneer ik het zo ging noemen. Het was al begonnen lang voordat ik het kon benoemen. Ik had het te druk met ons huwelijk, alles moest perfect zijn, te beginnen met de bruiloft op Charlton House.

Mijn vader en moeder vonden me met negentien eigenlijk nog te jong, maar we wisten hen over te halen. Nou ja, Glen wist hen over te halen. Hij was zo vastbesloten, zo toegewijd naar mij toe, dat pap uiteindelijk 'ja' zei en we het vierden met een fles Lambrusco.

Ze betaalden een kapitaal voor de bruiloft omdat ik hun enige kind was en ik deed niets anders dan samen met mam bladeren door bruidstijdschriften en dromen over mijn grote dag. Mijn grote dag. Daar klampte ik me aan vast en daar vulde ik mijn leven mee. Glen bemoeide zich er niet mee.

'Dat is jouw afdeling,' zei hij altijd lachend.

Het klonk alsof hij ook een afdeling had. Zijn baan, dacht ik; hij was de kostwinner, zei hij. 'Ik weet dat het ouderwets klinkt, Jeanie, maar ik wil voor je zorgen. Je bent nog zo jong en we hebben ons hele leven nog voor ons.'

Hij had altijd grootse plannen en het klonk allemaal even opwindend wanneer we erover spraken. Eerst zou hij manager van de bank worden en vervolgens zou hij vertrekken om zijn eigen bedrijf te beginnen. Eigen baas zijn en heel veel geld verdienen. Ik zag hem helemaal voor me, in een keurig pak met een eigen secretaresse en een grote auto. En ik zou er altijd voor hem zijn. 'Verander nooit, Jeanie. Ik hou van je zoals je bent,' zei hij altijd.

En dus kochten we nummer 12 en trokken er na de bruiloft in. En al die jaren later wonen we er nog steeds.

Het huis had een voortuintje, maar dat lieten we bestraten. 'Zodat we niet zoveel gras hoeven te maaien,' zei Glen. Ik hield wel van het gras, maar Glen had alles graag netjes. In het begin, toen we nog maar net samenwoonden, was het weleens moeilijk, omdat

ik nogal slordig was. Mam vond thuis altijd vieze borden en losse sokken in het stof onder mijn bed. Als Glen dat gezien had, zou hij het walgelijk gevonden hebben.

Ik zie hem weer voor me, zijn tanden op elkaar geklemd en zijn ogen tot spleetjes geknepen, toen hij zag hoe ik in het begin een keer met mijn hand de kruimels van tafel op de vloer veegde na het eten. Ik had niet eens door dat ik het deed, had het waarschijnlijk al honderden keren gedaan zonder erbij na te denken, maar daarna deed ik het nooit meer. Wat dat betreft was hij goed voor me, hij leerde me hoe ik alles moest doen zodat het huis netjes bleef. Hij hield van netjes.

In het begin vertelde Glen me nog alles over zijn werk bij de bank: de verantwoordelijkheden die hij had, hoe de jongere werknemers op hem rekenden, de grapjes die ze met elkaar uithaalden, de baas die hij niet uit kon staan – ‘Denkt dat hij beter is dan de rest, Jeanie’ – en de mensen met wie hij samenwerkte. Joy en Liz op kantoor; Scott, achter de balie, die een slechte huid had en rood werd om alles; May, de stagiaire die steeds maar fouten bleef maken. Ik vond het heerlijk om naar zijn verhalen te luisteren, genoot ervan om over zijn wereld te horen.

Waarschijnlijk vertelde ik hem ook wel over mijn werk, maar meestal kwamen we toch weer snel uit bij de bankverhalen.

‘Het kappersvak is nou eenmaal niet zo opwindend,’ zei hij altijd, ‘maar jij doet het geweldig, Jeanie. Ik ben heel trots op je.’

Hij probeerde mijn zelfbeeld op te krikken, zei hij. En dat deed hij ook. Het voelde zo veilig om door Glen aanbeden te worden.

Kate Waters kijkt me aan, haar hoofd weer een beetje schuin. Ze is goed, dat moet ik toegeven. Ik heb nog nooit eerder met een verslaggever gesproken, behalve dan om te zeggen dat ze weg moesten gaan, laat staan dat ik er één binnengelaten heb. Al jaren komen ze nu bij tijd en wijle aan de deur, en tot vandaag was het nog nooit iemand gelukt om binnen te komen. Daar zorgde Glen wel voor.

Maar hij is er nu niet meer. En Kate Waters lijkt anders dan de

rest. Ze heeft gezegd dat ze ‘een echte band’ voelt met me. Zegt dat ze het gevoel heeft dat we elkaar al jaren kennen. En ik snap wat ze bedoelt.

‘Zijn dood moet een verschrikkelijke schok geweest zijn,’ zegt ze, terwijl ze weer even in mijn arm knijpt. Ik knik zwiingend.

Ik kan haar niet vertellen hoe vaak ik ’s nachts wakker lag met de wens dat Glen dood was. Nou ja, niet per se dood. Ik wilde niet dat hij pijn zou lijden of zoiets. Het enige wat ik wilde, was dat hij er niet meer zou zijn. Ik fantaseerde over het moment dat ik het telefoontje van de politie zou krijgen.

‘Mevrouw Taylor,’ zou de lage stem zeggen, ‘het spijt me, maar ik heb slecht nieuws voor u.’ Het vooruitzicht van wat er dan zou volgen deed me bijna giechelen. ‘Mevrouw Taylor, ik ben bang dat uw man bij een ongeluk is omgekomen.’

Vervolgens zag ik mezelf – zag mezelf echt – snikken en de telefoon pakken om zijn moeder te bellen. ‘Mary,’ zou ik zeggen. ‘Het spijt me vreselijk, maar ik heb slecht nieuws. Over Glen. Hij is dood.’

Ik hoor gewoon hoe haar adem stokt. Ik voel haar verdriet. Ik voel het medeleven van vrienden om mijn verlies, hoe de familie zich om me heen verzamelt. En vervolgens de heimelijke opwindings.

Ik, de rouwende weduwe. Laat me niet lachen.

Maar toen het daadwerkelijk gebeurde, voelde het allemaal uiteraard heel anders. Heel even leek zijn moeder bijna net zo opgelucht als ik dat het nu allemaal voorbij was, vervolgens verbrak ze huilend de verbinding. Vrienden aan wie ik het nieuws moest vertellen waren er niet, enkel het handjevol familie dat zich om me heen verzamelde.

Kate Waters fluistert iets van naar de wc moeten en nog een kopje thee zetten en ik laat haar maar gaan, overhandig haar mijn mok en laat haar zien waar het toilet is. Wanneer ze weg is, kijk ik snel om me heen in de kamer, om er zeker van te zijn dat er niets van

Glen rondslingert. Geen souvenirs voor haar om te stelen. Daar waarschuwde Glen me altijd voor. Hij vertelde me allerlei verhalen over de pers. Ik hoor het toilet doorspoelen en ten slotte verschijnt ze weer met een dienblad en begint opnieuw over wat een bijzondere vrouw ik toch ben, dat ik zo loyaal ben.

Ik blijf maar naar onze trouwfoto boven de gashaard kijken. We zien er zo jong uit, dat we net zo goed verkleed hadden kunnen zijn in de kleren van onze ouders. Kate Waters ziet me kijken en neemt snel een foto van de muur.

Ze komt op de arMLEuning van mijn stoel zitten en samen kijken we naar de foto. 6 september 1989. De dag dat we in het huwelijksbootje stapten. Waarom weet ik niet, maar ik begin te huilen – mijn eerste echte tranen sinds Glens dood – en Kate Waters slaat een arm om me heen.

Woensdag 9 juni 2010

De verslaggeefster

Kate Waters schoof wat heen en weer in haar stoel. Ze had die kop koffie eerder niet moeten nemen – met de thee erbij begon haar blaas nu noodsignalen af te geven, waardoor ze Jean Taylor noodgedwongen even met haar gedachten alleen zou moeten laten. Niet verstandig in dit stadium van het spel, vooral niet omdat Jean toch al wat stil geworden was, nippend van haar thee en starend in het niets. Kate wilde uit alle macht voorkomen dat de band die ze met haar aan het opbouwen was zou beschadigen. De situatie was uiterst delicaat. Even oogcontact verliezen en de hele sfeer zou zomaar kunnen veranderen.

Steve, haar man, had haar baan eens vergeleken met de jacht op een dier. Ze hadden mensen te eten gehad en na een paar glaasjes Rioja had hij het blijkbaar nodig gevonden om wat op te scheppen.

‘Door het voeren van kleine beetjes vriendelijkheid en humor komt ze steeds een stukje dichterbij. Ze wekt de suggestie van een financiële beloning, een kans om hun kant van het verhaal te vertellen, net zo lang tot ze uit haar hand eten. Het is een echte kunst,’ had hij de gasten aan hun eettafel verteld.

Het waren zijn collega’s van de oncologieafdeling en Kate had er maar wat bij gezeten, professioneel glimlachend en mompelend, ‘Doe normaal, lieverd’, terwijl de gasten nerveus lachten en een

slokje van hun wijn namen. Tijdens de afwas was ze zo woedend geweest, dat het schuim over de vloer spatte toen ze de pannen in de wasbak smeet, maar Steve had een arm om haar heen geslagen en haar een verzoenende kus gegeven.

‘Je weet toch hoeveel bewondering ik voor je heb, Kate,’ had hij gezegd. ‘Je bent gewoon briljant in wat je doet.’

Ze had hem terug gekust, maar hij had gelijk. Soms hadden haar pogingen om met een verdachte – soms zelfs vijandige – vreemde-ling in contact te komen ook wel wat weg van een spel of een verleidelijke dans. Maar ze genoot ervan. Ze genoot van de adrenalinekick die ze voelde wanneer ze als eerste bij iemand voor de deur stond, nog voor de rest van het journaille, het moment waarop ze aanbelde en de naderende voetstappen hoorde, om vervolgens, zodra de deur geopend werd, volledig op te gaan in haar rol.

Elke verslaggever had zijn eigen tactiek wanneer hij bij iemand aan de deur kwam; een vriend van de opleiding zette altijd zijn ‘laatste puppy in de mand’-blik op om sympathie te wekken, een ander gaf haar hoofdredacteur de schuld omdat die haar gedwongen had om aan te bellen, en weer iemand anders had eens een kussen onder haar trui gestopt, om te doen alsof ze zwanger was en hoognodig naar de wc moest.

Maar dat was niet hoe Kate te werk ging. Zij had haar eigen regels: altijd glimlachen, nooit te dicht op de deur staan, nooit beginnen met een verontschuldiging, en proberen af te leiden van het feit dat je daar staat voor een verhaal. De truc met de melkfles had ze al vaker gebruikt, maar de melkboer aan huis was helaas een uitstervende soort. Ze was er behoorlijk trots op dat ze hier zo relatief gemakkelijk naar binnen gekomen was.

En dat terwijl ze in eerste instantie helemaal niet had willen komen. Ze moest eigenlijk naar kantoor om haar declaraties in orde te maken, voordat haar creditcardfactuur zou arriveren en haar hele bankrekening geplunderd zou worden. Maar haar redacteur had er anders over gedacht.

‘Ik wil dat jij bij die weduwe langsgaat, je komt er praktisch langs,’ had Terry Deacon door de telefoon geroepen, boven het radionieuws uit dat keihard aanstond op de achtergrond. ‘Je weet maar nooit. Vandaag zou je zomaar eens geluk kunnen hebben.’

Kate had gezocht. Ze wist meteen wie Terry bedoelde. Er was maar één weduwe met wie iedereen op het moment een interview wilde, maar ze wist ook dat het al heel veel geprobeerd was. Drie van haar collega’s bij de *Post* waren haar al voorgegaan en ze vermoedde dat zij de laatste verslaggever van het land was die bij deze deur zou aanbellen.

Bijna dan.

Aangekomen bij het begin van Jean Taylors straat keek ze automatisch om zich heen naar wat er nog meer aan pers aanwezig was en meteen al zag ze de man van *The Times* bij een auto staan. Saaie stropdas, elleboogstukken op de mouwen van zijn jasje en een zijscheiding. Typisch. Langzaam liet ze haar auto verder rollen, terwijl ze de vijand in de gaten hield. Ze zou een extra rondje om het blok rijden, in de hoop dat hij verdwenen zou zijn wanneer ze weer terugkwam.

‘Verdomme,’ mopperde ze, terwijl ze een zijstraat inreed en even verderop parkeerde.

Vijftien minuten en wat geblader in de krant later – Kate had net haar riem weer vastgemaakt en de auto gestart – ging haar telefoon. Terwijl ze hem uit haar tas viste, zag ze Bob Sparkes’ naam oplichten en meteen zette ze de motor weer uit.

‘Hoi, Bob, hoe gaat het? Wat heb je voor me?’

Inspecteur Bob Sparkes wilde iets van haar, zoveel was duidelijk. Hij was niet het soort man dat opbelde voor een babbeltje en ze durfde te wedden dat dit gesprek ook niet langer dan een minuut zou duren.

‘Hallo, Kate. Goed, dank je. Behoorlijk druk, je kent het. We hebben wat zaken lopen, hoewel niets interessants. Luister, Kate, ik vroeg me af of je nog steeds bezig bent met die Glen Taylor-zaak.’

‘Jezus, Bob, heb je camera’s op me gericht, of zo? Ik sta op het punt om bij Jean Taylor aan te bellen.’

Sparkes moest lachen. ‘Maak je geen zorgen, voor zover ik weet sta je niet op de lijst van te volgen personen.’

‘Is er iets wat ik moet weten, voordat ik naar haar toe ga?’ vroeg Kate. ‘Iets nieuws, sinds Glen Taylors dood?’

‘Nee, niet echt.’ Ze hoorde de teleurstelling in zijn stem. ‘Ik vroeg me gewoon af of jij misschien nog iets gehoord had. Hoe dan ook, ik zou het op prijs stellen als je het me laat horen wanneer Jean iets loslaat.’

‘Ik bel je wel even na afloop,’ beloofde ze. ‘Maar waarschijnlijk slaat ze de deur meteen in mijn gezicht weer dicht. Dat heeft ze tot nu toe bij alle verslaggevers gedaan.’

‘Oké, ik spreek je later.’

Einde gesprek. Ze keek naar haar telefoon en glimlachte. Eenenveertig seconden. Een nieuw record. De volgende keer dat ze hem zag zou ze hem er eens mee plagen.

Vijf minuten later parkeerde ze haar auto in Jean Taylors inmiddels mediavrije straat, waarna ze het tuinpad opliep.

En nu wilde ze het verhaal.

O, verdorie, hoe moet ik me zo concentreren? dacht ze, terwijl ze haar nagels in haar handpalm drukte om zichzelf af te leiden. Nee, dat werkte ook niet.

‘Sorry, Jean, maar zou ik heel even gebruik mogen maken van je toilet?’ vroeg ze dus maar, met een verontschuldigende glimlach. ‘Die thee loopt meteen door, heb je daar ook altijd last van? Dan zal ik meteen even nieuwe zetten, als je dat wilt.’

Jean knikte en stond op uit haar stoel om de weg te wijzen. ‘Hierlangs,’ zei ze, terwijl ze een stapje opzijging zodat Kate langs haar heen kon op weg naar de verlossende wc.

Tijdens het handenwassen bekeek Kate haar gezicht in de spiegel. Ze zag er vermoeid uit, dacht ze, terwijl ze haar wilde haren gladstreek en met haar vingertopjes op de wallen onder haar ogen

klopte, zoals het meisje dat haar soms een gezichtsbehandeling gaf haar voorgedaan had.

Alleen in de keuken, bekeek ze op haar gemak de briefjes en magneten op de koelkast, terwijl ze wachtte tot het water zou koken. Boodschappenlijstjes en vakantiesouvenirs, niet veel soeps. Een foto van de Taylors in een strandtent toonde het stel glimlachend en proostend naar de camera. Glen Taylor, volle, donkere haardos en vakantieglimlach, en Jean, de donkerblonde haren voor de gelegenheid opgestoken en keurig achter de oren gestreken, haar avondmake-up enigszins uitgelopen door de warmte, met een zijdelingse blik op haar echtgenoot.

Liefdevol of bewonderend? vroeg Kate zich af.

De afgelopen paar jaar waren de vrouw op de foto duidelijk niet in de koude kleren gaan zitten. De Jean die nu in de woonkamer op haar zat te wachten droeg een cargobroek, een breed t-shirt en een vest, de haren slordig samengebonden in een paardenstaart. Steve plaagde haar altijd met het feit dat ze elk klein dingetje zag, maar dat hoorde gewoon bij haar werk. 'Ik ben een gediplomeerde observator,' zei ze altijd voor de grap, en ze genoot ook echt van het zoeken naar die kleine, veelzeggende details. Zo waren haar bijvoorbeeld meteen Jeans ruwe, rode handen opgevallen – echte kappershanden, dacht ze – en de huid rondom haar nagels, gerafeld door het nerveuze bijten.

Zoals ook de lijntjes rondom de ogen van de weduwe hun eigen verhaal vertelden.

Kate pakte haar telefoon en maakte een foto van het vakantiekiekje. Het viel haar op hoe keurig alles in de keuken was – totaal niet zoals in haar eigen keuken, waar haar tienerzoons inmiddels waarschijnlijk alweer een spoor van ontbijtresten achtergelaten hadden van vieze koffiekopjes, een pak melk dat zuur stond te worden, half opgegeten boterhammen, een dekselloze jampot met het mes er nog in. Om nog maar te zwijgen over de vieze voetbalkleding die ze altijd op de vloer lieten liggen.

De waterkoker sloeg af – en daarmee de gedachten aan thuis – en ze vulde de twee mokken en droeg ze op een dienblad terug naar de woonkamer.

Jean zat weer voor zich uit te staren, bijtend op haar duimnagel.

‘Poeh, dat lucht op,’ zei Kate, terwijl ze weer ging zitten. ‘Sorry nogmaals. Goed, waar waren we?’

Ze moest toegeven dat ze zich wat zorgen begon te maken. Ze zat nu al bijna een uur bij Jean Taylor en haar notitieboekje stond inmiddels vol met aantekeningen over haar jeugd en eerste huwelijksjaren. Maar meer ook niet. Telkens wanneer ze iets dichter bij het ware verhaal leken te komen, veranderde Jean van onderwerp. Ze hadden een tijdje zitten praten over de uitdagingen die de opvoeding van kinderen met zich meebracht, waarna het een tijdje stil gebleven was en Kate ten slotte maar een van de aanhoudende belletjes van kantoor beantwoord had.

Terry ging helemaal uit zijn dak toen hij hoorde waar Kate zat. ‘Geweldig!’ riep hij door de telefoon. ‘Goed gedaan. Wat zegt ze? Wanneer kun je het stuk klaar hebben?’

Onder de waakzame blik van Jean mompelde Kate: ‘Wacht even, Terry, de ontvangst hier is niet zo goed,’ waarna ze met een zogenaamd geïrriteerde blik op Jean en een vermoeid hoofdschudden richting de achtertuin liep.

‘Jezus, Terry, ik zat vlak naast haar. Ik kan nu niet praten,’ siste ze. ‘Er zit nog niet echt vaart in, eerlijk gezegd, maar ik geloof dat ze me wel langzaam begint te vertrouwen. Dus laat me even rustig verdergaan.’

‘Heb je haar al onder contract?’ vroeg Terry. ‘Zorg dat je haar onder contract krijgt, dan kunnen we daarna op het gemak het hele verhaal op papier zetten.’

‘Ik wil haar niet afschrikken door meteen met dat soort zaken te komen, Terry. Maar ik zal mijn best doen. Ik spreek je later.’

Kate verbrak de verbinding en dacht na over de volgende stap. Misschien moest ze toch maar meteen over het geld beginnen. Ze

had genoeg thee gedronken en medeleven getoond, het was tijd dat ze ter zake kwam.

Het zou tenslotte zomaar kunnen dat Jean wel wat geld kon gebruiken, nu haar man dood was.

Hij was er niet langer om voor haar te zorgen. Of om haar het zwijgen op te leggen.

Woensdag 9 juni 2010

De weduwe

We zijn een uur verder en ze is er nog steeds. Vóór vandaag zou ik haar allang gevraagd hebben om te vertrekken. Ik heb er nooit moeite mee gehad om mensen van de pers te zeggen dat ze op moesten hoepelen wanneer ze aanbelden. Ze zijn ook zo brutaal. Meestal kan er amper een groet af en beginnen ze meteen allerlei vragen te stellen. Vreselijke, intieme vragen. Maar Kate Waters heeft nog geen enkele moeilijke vraag gesteld. Nog niet.

Hoewel we het al over van alles en nog wat gehad hebben: wanneer Glen en ik dit huis gekocht hebben, de huizenprijzen in deze omgeving, wat we allemaal met het huis gedaan hebben, de prijs van verf, de buurt, waar ik opgegroeid ben en waar ik naar school ging, dat soort dingen. Over alles kan ze meepraten. ‘O, ik zat op net zo’n school. Ik haatte de leraren, jij niet?’ Dat soort opmerkingen. Waardoor ik bijna het gevoel krijg dat ik met een vriendin zit te praten. Dat ze net zo is als ik. Best slim eigenlijk, maar misschien doet ze dat wel bij elk interview.

Ze is ook eigenlijk helemaal niet onaardig. Ik geloof dat ik haar zelfs wel mag. Ze is grappig en lijkt vriendelijk, maar misschien is het ook wel één groot toneelstuk. Ze vertelt me over haar man – haar vent zoals ze hem noemt – en dat ze hem straks even moet bellen om te zeggen dat ze waarschijnlijk wat later is. Waarom snap ik niet

helemaal, het is nog niet eens lunchtijd en ze woont op maar dertig minuten van hier, maar toch zeg ik dat ze dan maar beter meteen kan bellen, omdat hij zich anders misschien ongerust gaat maken. Glen zou ongerust geworden zijn. Hij zou woedend geworden zijn wanneer ik langer weggebleven was zonder hem te waarschuwen. ‘Dat kun je niet maken, Jeanie,’ zou hij gezegd hebben. Maar dat vertel ik haar natuurlijk niet.

Kate moet lachen en zegt dat haar vent er inmiddels wel aan gewend is, maar dat hij desalniettemin zal klagen omdat hij dan voor de kinderen moet zorgen. Ze hebben twee tienerzoons, vertelt ze me, Jake en Freddie, die geen enkel respect of manieren hebben.

‘Hij zal dus moeten koken,’ zegt ze. ‘Maar je zult zien dat hij gewoon pizza bestelt. Zodat de jongens ook weer blij zijn.’

Blijkbaar worden zij en haar vent helemaal gek van de jongens, omdat ze nooit hun kamer opruimen.

‘Ze slapen echt in een zwijnenstal, Jean,’ zegt ze. ‘Je wilt niet weten hoeveel vieze borden ik al in Jakes kamer gevonden heb. Bijna mijn complete servies. En elke week raken ze weer sokken kwijt. Ons huis is een soort Bermudadriehoek van sokken.’ En ze begint weer te lachen omdat ze toch van ze houdt, zwijnenstal of niet.

Het enige wat ik kan denken is: Jake en Freddie, wat een leuke namen. Ik sla ze op voor later, voor mijn collectie, en ik knik alsof ik begrijp hoe ze zich voelt. Terwijl dat natuurlijk niet zo is, of wel? O, wat zou ik graag haar problemen gehad hebben. Wat zou ik graag een tiener gehad hebben om op te mopperen.

Maar ten slotte hoor ik mezelf zeggen: ‘Glen kon ook weleens moeilijk doen wanneer ik het huishouden liet verslonzen.’ Ik wilde haar alleen maar laten zien dat ik ook zo mijn problemen had, dat ik net zo was als zij. Stom, eigenlijk. Hoe zou ik ooit net zo kunnen zijn als zij? Als wie dan ook? Ik.

Glen zei altijd al dat ik anders was. Wanneer we uitgingen, show-

de hij echt met me en vertelde zijn vrienden hoe bijzonder ik was. Ik snapte er niets van, eerlijk gezegd. Ik werkte in een kapsalon met de naam Van Hot Naar Hair – grapje van Lesley, de eigenaresse – waar ik al mijn tijd doorbracht met haren wassen en koffiezetten voor vrouwen in de overgang. Ik dacht altijd dat het kappersvak geweldig was, opwindend zelfs. Had verwacht dat ik haren mocht knippen en nieuwe stijlen kon ontwikkelen, maar met zeventien begon ik helemaal onder aan de ladder.

‘Jean,’ riep Lesley dan naar me, ‘wil jij de haren van deze mevrouw even wassen en daarna de vloer vegen?’ Nooit eens alsjeblijft of dank je wel.

De klanten waren oké. Ze vertelden me altijd hun nieuwtjes en problemen omdat ik luisterde en me er verder niet mee bemoeide, zoals Lesley. Ik knikte en glimlachte en dagdroomde terwijl zij doorbazelden over hun kleinzoon met zijn lijmverslaving of de buurman die al zijn hondenpoep over de schutting gooide. Hele dagen gingen voorbij waarop ik niet veel meer zei dan ‘Wat leuk’ of iets verzon over vakantieplannen, enkel om het gesprek gaande te houden. En toch hield ik het vol. Ik deed alle cursussen, leerde knippen en kleuren, en kreeg ten slotte mijn eigen klanten. Veel betaalde het niet, maar iets anders kon ik niet. Op school had ik nooit mijn best gedaan. Mam vertelde mensen dat ik dyslectisch was, terwijl het me in werkelijkheid gewoon allemaal niets kon schelen.

En toen ontmoette ik Glen en was ik plotseling ‘bijzonder’.

Op het werk veranderde er weinig. Hoewel ik minder omging met de andere drie meisjes omdat Glen het niet prettig vond wanneer ik alleen uitging. Volgens hem waren die andere meisjes single en alleen maar uit op seks en drank. En waarschijnlijk had hij nog gelijk ook, als je hun maandagochtendverhalen moest geloven. En dus verzon ik smoesjes en uiteindelijk vroegen ze me niet meer mee.

Toch deed ik het werk met plezier omdat ik mijn gedachten de

vrije loop kon laten en er geen stress was. Ik voelde me er veilig: de geuren van chemicaliën en gepermanent haar, het gebabbel en het geluid van stromend water, de brullende föhns en de voorspelbaarheid van alles. De agenda met afspraken, met bot potlood genoteerd, bepaalde mijn dag.

Alles stond vast, zelfs het uniform van zwarte broek met witte top – behalve op zaterdag, wanneer we allemaal een spijkerbroek aan moesten. ‘Vernederend voor een vrouw met jouw ervaring. Je bent haarstyliste, geen loopmeisje meer, Jeanie,’ had Glen een keer gezegd. Maar goed, het betekende dat ik een groot deel van de week niet hoefde te bedenken wat ik aantrok of moest doen. Heerlijk.

En iedereen was gek op Glen. Wanneer hij me op zaterdag afhaalde, babbelde hij altijd nog even leunend over de toonbank met Lesley. Hij wist zoveel, mijn Glen. Alles over de zakelijke kant van dingen. En hij kon mensen aan het lachen maken, zelfs wanneer hij het over serieuze zaken had.

‘Wat is hij toch slim, die man van jou,’ zei Lesley altijd. ‘En zo knap ook. Je boft toch maar, Jean.’

Ik maakte daar altijd uit op dat ze niet snapte dat iemand als Glen voor mij gekozen had. Zelf snapte ik het eigenlijk ook niet. Maar wanneer ik dat zei, moest hij lachen en trok hij me tegen zich aan. ‘Jij bent juist alles wat ik wil,’ zei hij dan. Hij hielp me de dingen zien zoals ze waren. Hij hielp me volwassen worden, zou je kunnen zeggen.

Ik wist helemaal niets over geld en het bestieren van een huishouden toen we trouwden en dus gaf Glen me elke week huishoudgeld en een kasboekje waarin ik al mijn uitgaven op moest schrijven. Vervolgens keken we dat samen na. Ik leerde zoveel van hem.

Kate is weer aan het praten, maar ik heb het begin gemist. Iets over een ‘overeenkomst’ en ze heeft het over geld.

‘Sorry,’ zeg ik. ‘Ik was even ver weg met mijn gedachten.’

Ze glimlacht geduldig en leunt weer wat naar voren. ‘Ik weet hoe moeilijk dit voor je moet zijn, Jean. Dag en nacht de pers voor je deur. Maar echt, de enige manier om van ze af te komen is dit interview doen. Dan verliezen ze vanzelf de interesse en laten ze je met rust.’

Ik knik om te laten zien dat ik luister, maar ze wordt helemaal opgewonden, denkt dat ik instem. ‘Wacht even,’ zeg ik een beetje paniekerig. ‘Ik zeg nog geen ja of nee. Ik moet er even over nadenken.’

‘We willen je graag betalen, als compensatie voor je tijd en om je in deze moeilijke periode wat te helpen,’ zegt ze snel. Grappig, nietwaar, hoe ze alles zo mooi proberen te verpakken. Compensatie! Ze bedoelt gewoon dat ze me willen betalen om alles te vertellen, maar ze wil me niet beledigen.

Ik heb inmiddels al heel wat aanbiedingen gehad, soms in ruil voor bedragen die je normaal alleen in de loterij wint. Je zou de brieven eens moeten zien die hier allemaal door de brievenbus geduwd worden door verslaggevers. Je zou er bijna van gaan blozen, zo vals is het allemaal. Maar goed, altijd nog beter dan alle haatbrieven die ik ook krijg.

Soms scheuren mensen een krantenartikel uit over Glen en schrijven er **MONSTER** op, in grote letters, heel vaak onderstreept. Soms hebben ze zo hard met hun pen gedrukt dat die finaal door de bladzijde gegaan is.

Verslaggevers doen juist het tegenovergestelde, maar eigenlijk is hun werkwijze net zo misselijkmakend.

‘Beste mevrouw Taylor,’ – of soms ook gewoon Jean – ‘Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik u in deze moeilijke tijd aanschrijf, bla, bla, bla. Er is al zoveel over u geschreven, maar wij zouden u graag de kans geven om nu eens uw kant van het verhaal te vertellen. Bla, bla, bla.’

Glen las de brieven altijd met zo’n grappig stemmetje voor en dan moesten we lachen, waarna we ze in een la opborgen. Maar dat

was toen hij nog leefde. Nu is er niemand meer met wie ik het over dit voorstel kan hebben.

Ik werp een blik op mijn thee. Die is inmiddels koud en er ligt een soort velletje op. Dat komt natuurlijk door de volle melk, die Glen altijd per se wil hebben. Wilde hebben. Ik kan nu gewoon weer halfvolle melk kopen. Ik glimlach.

Kate, midden in haar verkooppraatje over hoe meevoelend en verantwoordelijk de krant is en god mag weten wat nog meer, ziet mijn glimlach als weer een positief signaal. Ze biedt me aan om me voor een paar nachtjes mee te nemen naar een hotel. ‘Om even weg te zijn van alle verslaggevers en alle druk,’ zegt ze. ‘Zodat je er even uit bent, Jean.’

Dat zou eigenlijk best fijn zijn, denk ik.

Precies op dat moment gaat de bel. Kate werpt een blik door de vitrages en sist: ‘Jezus, Jean, dat is die vent van de lokale tv. Blijf stilzitten, dan gaat hij vanzelf wel weg.’

Ik doe wat me gezegd wordt. Zoals altijd. Ze neemt het als het ware over van Glen. Neemt de leiding. Beschermt me tegen de pers buiten. Behalve dan, natuurlijk, dat zij ook van de pers is. O, god, ik zit hier met de vijand.

Ik draai me om om iets te zeggen, maar opnieuw wordt er aangeboden en de brievenbus klapt open. ‘Mevrouw Taylor?’ roept een stem de lege gang in. ‘Mevrouw Taylor? Dit is Jim Wilson van Capital tv. Ik vraag slechts om een minuutje van uw tijd. Een paar vragen maar. Bent u daar?’

Kate en ik zitten elkaar aan te kijken. Ze is heel gespannen. Vreemd, om iemand anders te zien meemaken wat ik zo’n twee tot drie keer per dag meemaak. Ik wil haar vertellen dat ik geleerd heb om heel stil te blijven zitten. Soms houd ik zelfs mijn adem in, zodat het lijkt alsof er helemaal niemand thuis is. Maar Kate kan niet stilzitten. Ze pakt haar mobiel.

‘Ga je een vriend bellen?’ vraag ik, in een poging de spanning te verbreken, maar natuurlijk hoort die man me.

‘Mevrouw Taylor, ik weet dat u daar bent. Komt u alstublieft even naar de deur. Ik beloof u dat ik zo weer weg ben. Ik wil alleen even met u praten. We willen u graag een platform bieden...’

Plotseling roept Kate: ‘Fuck off!’ en ik staar haar aan. Glen zou nooit toegestaan hebben dat een vrouw dergelijke woorden in zijn huis zou gebruiken. Ze kijkt me aan en mimet sorry, en legt vervolgens een vinger tegen haar lippen. En de man van de televisie gaat er zowaar vandoor.

‘Nou, het werkt dus wel,’ zeg ik.

‘Sorry, maar het is de enige taal die ze verstaan,’ zegt ze en ze begint te lachen. Het is een leuke lach, hij klinkt oprecht, en ik heb veel te weinig horen lachen de laatste tijd. ‘Goed, laten we dat hotel gaan regelen, voordat de volgende op de stoep staat.’

Ik knik alleen nog maar. De laatste keer dat ik naar een hotel ging was toen Glen en ik een weekendje naar Whitstable gingen, een paar jaar geleden alweer. 2004. We waren vijftien jaar getrouwd.

‘Een mijlpaal, Jeanie,’ had hij gezegd. ‘Langer dan de meeste bankovervallers krijgen.’ Hij hield wel van een grapje.

Hoe dan ook, Whitstable was slechts een uurtje rijden van huis, maar we verbleven in een mooi hotel aan zee en aten heerlijke fish-and-chips en wandelden over het stenenstrand. Ik zocht platte stenen uit voor Glen, die ze vervolgens over het water liet springen. Samen telden we hoe vaak ze sprongen. Ik herinner me nog het klepperen van de zeilen tegen de masten van de kleine bootjes en de wind die mijn haar door de war waaide, maar ik geloof dat ik toen oprecht gelukkig was. Glen zei weinig. Hij wilde alleen maar lopen en ik was al blij dat ik wat aandacht kreeg.

Glen was namelijk langzaam uit mijn leven aan het verdwijnen, weet je. Hij was er, maar ook niet, als je snapt wat ik bedoel. De computer was meer zijn vrouw dan ik dat was. Op alle mogelijke manieren, bleek later. Hij had zo’n camerading zodat mensen hem konden zien en hij hen wanneer ze in gesprek waren. De

verlichting op die dingen maakte dat ze er allemaal uitzagen alsof ze dood waren. Als zombies. Maar ik liet hem maar. Met zijn gekkigheid.

‘Wat doe je daar toch de hele avond?’ vroeg ik weleens en dan haalde hij zijn schouders op en antwoordde: ‘Gewoon een beetje praten met vrienden. Niets bijzonders.’ Maar hij kon uren bezig zijn met wat het dan ook was. Uren.

Soms werd ik midden in de nacht wakker en dan was hij er niet, naast me in bed. Dan hoorde ik zijn gemummel vanuit de studeerkamer, maar ik wist dat ik hem beter niet kon storen. Hij had me liever niet in de buurt wanneer hij achter de computer zat. Wanneer ik hem een kopje koffie of zo wilde brengen, moest ik eerst altijd even kloppen. Hij zei dat hij anders zo schrok wanneer ik plotseling binnenkwam. En dus klopte ik en zette hij zijn scherm uit, voordat hij het kopje van me aannam.

‘Dank je wel,’ zei hij dan.

‘Nog iets interessants op de computer?’ vroeg ik weleens.

‘Nee,’ antwoordde hij dan. ‘Het gebruikelijke.’ Einde gesprek.

Ikzelf gebruikte de computer nooit. Dat was echt zijn afdeling.

Toch geloof ik dat ik altijd al wel doorhad dat er meer aan de hand was. Toen begon ik het ook zijn gekkigheid te noemen. Zo kon ik er hardop over praten. Hij vond het maar niks, dat ik het zo noemde, maar hij kon er ook niet echt iets van zeggen, of wel? Het was tenslotte maar een onschuldig woord. Gekigheid. Het betekende niets. Maar het was niet niets. Het was smeerlapperij. Dingen die niemand zou moeten zien, laat staan voor zou moeten betalen.

Glen vertelde het me toen de politie het op zijn computer vond.

‘Ze hebben dingen gevonden die ik niet gedownload heb; walgelijke dingen die zich op je harddisk nestelen, wanneer je even naar iets anders zit te kijken,’ zei hij. Ik wist helemaal niets over het internet of over harddisks. Het had best zo kunnen gaan, of niet?

‘Heel veel mannen worden op deze manier valselijk beschuldigd, Jeanie,’ zei hij. ‘Er staat elke week wel wat over in de krant. Mensen stelen creditcards en gebruiken die om hiervoor te betalen. Maar ik was het niet en dat heb ik ook tegen de politie gezegd.’

En toen ik niets zei, ging hij verder: ‘Je hebt geen idee hoe het is om van iets beschuldigd te worden wanneer je helemaal niets gedaan hebt. Het verscheurt je.’

Ik streelde hem even over zijn arm en hij pakte mijn hand.

‘Laten we een kopje thee drinken, Jeanie,’ zei hij. En we liepen naar de keuken om water op te zetten.

Bij het pakken van de melk uit de koelkast wierp ik een blik op de foto’s op de deur: wij op oudejaarsavond, helemaal opgedirkt, wij tijdens het schilderen van het plafond in de woonkamer, onder de spatten magnoliakleurige verf, wij op vakantie, wij op de kermis. We waren een team.

‘Maak je geen zorgen. Je hebt mij, Jeanie,’ zei hij altijd wanneer ik thuiskwam na een rotdag bijvoorbeeld. ‘Wij zijn een team.’ En dat waren we ook. Er stond te veel op het spel om uit elkaar te gaan.

En we zaten er inmiddels ook te diep in voor mij om ervandoor te gaan. Ik had voor hem gelogen.

Het was niet de eerste keer geweest. Het was begonnen met een telefoontje naar de bank om te zeggen dat hij ziek was, terwijl hij gewoon geen zin had. Vervolgens liegen over de creditcard toen we volgens hem wat financiële problemen hadden, zodat de bank een aantal afschrijvingen terug zou boeken.

‘We doen er niemand kwaad mee, Jeanie,’ zei hij. ‘Kom op, voor deze keer.’

Maar natuurlijk bleef het niet bij die ene keer.

Ik vermoed dat dit is waar Kate Waters graag meer over wil weten.

Ik hoor hoe ze in de gang mijn naam noemt en wanneer ik opsta

om te gaan kijken, zie ik haar met iemand telefoneren, hoor ik haar diegene vertellen dat hij ons moet komen bevrijden.

Glen noemde me soms zijn prinses, maar ik weet zeker dat ik vandaag niet door een prins op het witte paard gered ga worden.

Ik ga maar weer zitten en wacht op de dingen die komen gaan.

Maandag 2 oktober 2006

De rechercheur

Bob Sparkes moest glimlachen, de eerste keer dat hij Bella Elliotts naam hoorde. Zijn favoriete tante – een van de vele jongere zussen van zijn moeder – heette Bella, ze was de grappigste van het stel. Het zou de laatste keer in weken zijn dat hij glimlachte.

De 112-melding kwam binnen om 15.38. Een intens verdrietige vrouwenstem.

‘Ze hebben haar ontvoerd,’ zei ze. ‘Ze is nog maar twee. Iemand heeft haar ontvoerd...’

Op de opname, die de dagen daarop keer op keer opnieuw werd afgespeeld, was de geruststellende altstem van de mannelijke telefonist te horen in een soort hartverscheurend duet met de schrille sopraanstem van de vrouwelijke beller.

‘Wat is de naam van uw dochtertje?’

‘Bella... ze heet Bella.’

‘En met wie spreek ik nu?’

‘Met haar moeder. Dawn Elliott. Ze was in de tuin, aan de voorkant. Van ons huis. Manor Road 44a, Westland. Helpt u me alstublieft.’

‘Dat gaan we doen, mevrouw Elliott. Ik weet dat dit moeilijk is, maar we moeten nog een paar dingen meer weten om Bella te kunnen vinden. Wanneer hebt u haar voor het laatst gezien? Was ze alleen in de tuin?’

‘Ze was met de poes aan het spelen. Alleen, ja. Na haar middagslaapje. Ze was niet lang buiten. Een paar minuutjes misschien. Om halfvier wilde ik haar naar binnen halen en toen was ze weg. We hebben al overal gekeken. Helpt u alstublieft haar te vinden.’

‘Oké. Blijf aan de lijn, Dawn. Kun je Bella beschrijven? Wat droeg ze bijvoorbeeld?’

‘Ze heeft blond haar, vandaag in een staartje. Ze is nog klein. Nog maar een baby... Ik weet niet eens meer wat ze aanhad. Een t-shirt en een broekje, geloof ik. O, god, ik kan niet meer nadenken. Ze had haar bril op. Zo’n klein, rond brilletje met roze montuur – ze heeft namelijk een lui oog. Alstublieft, help haar vinden. Alstublieft.’

Dertig minuten later, nadat twee agenten van het Hampshire-corps Dawn Elliotts verhaal waren gaan controleren en het huis alvast een eerste keer doorzocht hadden, hoorde inspecteur Sparkes Bella’s naam voor het eerst.

‘Een tweejarig meisje vermist, Bob,’ zei zijn brigadier, terwijl hij het kantoor van de inspecteur binnenkwam. ‘Bella Elliott. Al bijna twee uur niet meer gezien. Het ene moment nog spelend in de voortuin, het volgende moment verdwenen. Een sociale woonwijk aan de rand van Southampton. De moeder is in alle staten, de dokter is nu bij haar.’

Brigadier Ian Matthews legde een dunne map op het bureau van zijn baas. Bella Elliotts naam stond met dikke, zwarte letters op de voorkant en een kleurenfoto van het kleine meisje was met een paperclip aan de rand bevestigd.

Sparkes tikte even op de foto, nam die in zich op, voordat hij het dossier opende. ‘Wat wordt er al gedaan? Waar zoeken we? Waar is de vader?’

Brigadier Matthews ging zitten. ‘Het huis, de zolder, de tuin, tot nu toe. Maar het ziet er niet goed uit. Geen spoor van het meisje. De vader is afkomstig uit de Midlands, denkt de moeder, ze kenden

elkaar amper, hij was er alweer vandoor voordat Bella geboren werd. We proberen hem op te sporen, maar de moeder werkt niet echt mee. Volgens haar hoeft hij het niet te weten.'

'En zichzelf? Hoe is ze? Wat was zij aan het doen terwijl haar dochter buiten aan het spelen was?' vroeg Sparkes.

'Ze zei dat ze met het eten bezig was. De keuken kijkt uit over de achtertuin, dus ze kon haar niet zien. Aan de voorkant wordt de tuin afgeschermd door een laag muurtje, maar dat stelt heel weinig voor.'

'Wel een beetje onbezonnen om een kind van die leeftijd alleen buiten te laten spelen,' peinsde Sparkes. Hij probeerde zich zijn eigen twee kinderen te herinneren op die leeftijd. James was nu dertig – een accountant, nota bene – en Samantha achtentwintig en pas verloofd. Hadden hij en Eileen hen ooit als peuters alleen in de tuin laten spelen? Hij kon het zich eerlijk gezegd niet herinneren. Maar hij was destijds waarschijnlijk ook weinig thuis, altijd aan het werk. Hij zou het Eileen eens vragen wanneer hij thuiskwam – mocht hij vanavond nog thuiskomen.

Inspecteur Sparkes pakte zijn jas van de haak achter hem en viste zijn autosleutels uit zijn zak. 'Ik zal er weleens even naartoe gaan en rondkijken, Matthews. Even de sfeer proeven en met de moeder praten. Blijf jij hier om de dingen te coördineren, voor het geval we een meldkamer nodig hebben. Voor zeven uur laat ik wat horen.'

In de auto op weg naar Westland zette hij de radio aan om naar het regionieuws te luisteren. Het bulletin opende met Bella, maar de verslaggever had nog niets gevonden wat Sparkes nog niet wist.

Gelukkig maar, dacht hij. Hij had nogal gemengde gevoelens waar het de media betrof.

De laatste keer dat een kind vermist was, was het namelijk helemaal verkeerd gelopen toen verslaggevers besloten hadden om hun eigen onderzoek te starten en daarbij veel bewijsmateriaal hadden laten verdwijnen. Laura Simpson, een vijfjarig meisje

uit Gosport, was uiteindelijk vervuild, angstig en verstopt in een kastje teruggevonden in het huis van een stiefmoeder – ‘Zo’n familie waar elke Tom, Dick en Harry wel een familielid was,’ had hij Eileen verteld.

Helaas had een van de verslaggevers het familiefotoalbum uit de flat van de moeder verwijderd, waardoor de politie nooit de foto van oom Jim – een geregistreerd zedendelinquent – gezien had en hem dus ook niet in verband met het vermiste meisje had kunnen brengen.

Het bleek dat hij vergeefs geprobeerd had om seks met het meisje te hebben en Sparkes was ervan overtuigd dat hij haar ten slotte vermoord zou hebben, terwijl de politieagenten soms op slechts enkele meters van waar ze gevangen gehouden werd aan het zoeken waren, als niet een ander lid van de omvangrijke familie in een dronken bui zijn naam doorgebeld had. Laura kon bevrijd worden, zij het zowel lichamelijk als geestelijk gehavend. Nog altijd zag hij haar ogen voor zich op het moment dat hij de deur van het kastje opende. Doodsangst – een ander woord had hij er niet voor. Doodsbang dat hij net zo was als oom Jim. Hij had een vrouwelijke inspecteur gevraagd om Laura in haar armen te nemen. Eindelijk veilig. Iedereen had tranen in de ogen gehad, behalve Laura. Die leek volkomen apathisch.

Hij had altijd het gevoel gehouden dat hij in gebreke gebleven was. Dat hij de connectie eerder had moeten ontdekken. Andere vragen had moeten stellen. Haar eerder had moeten vinden. Zijn baas en de pers hadden haar ontdekking als een triomf gevierd, maar hij was niet in een feeststemming geweest. Niet na het zien van die ogen.

Wat zou er van haar geworden zijn? dacht hij. Wat zou er van oom Jim geworden zijn?

Manor Road stond vol verslaggevers, burens en politieagenten, die elkaar allemaal in één verbale orgie stonden te interviewen.

Sparkes baande zich een weg door het groepje mensen voor het tuinhekje van nummer 44a, knikkend naar de verslaggevers die hij herkende.

‘Bob,’ riep een vrouwenstem. ‘Hoi. Al nieuws? Een spoor?’ Kate Waters kwam naar hem toe gelopen en glimlachte zogenaamd vermoeid. Hij had haar voor het laatst gezien tijdens het onderzoek naar een vreselijke moord in het New Forest en in de weken die nodig waren om de echtgenoot te pakken hadden ze een paar keer samen wat gedronken.

Ze kenden elkaar al heel lang, af en toe kwamen ze elkaar tegen tijdens een zaak en telkens pikten ze dan met gemak de draad weer op. Een vriendschap kon je het niet echt noemen, dacht hij. Het was puur werkgerelateerd, maar Kate was oké. De laatste keer had ze gewacht met het schrijven over een door haar ontdekte ontwikkeling in een zaak totdat hij gezegd had dat de informatie naar buiten mocht komen. Hij stond dus bij haar in het krijt.

‘Hallo, Kate. Ik kom net aan, maar misschien dat ik straks meer weet,’ zei hij, terwijl hij tussen de twee geüniformeerde agenten die voor het huis stonden door glipte.

In de woonkamer rook het naar katten en sigarettenrook. Dawn Elliott zat ineengedoken op de bank, een mobieltje en een pop in haar trillende handen. Haar blonde haren waren samengebonden in een halfslachtige paardenstaart, wat haar er nog jonger uit deed zien dan ze daadwerkelijk was. Ze keek op naar de grote, serieus kijkende man in de deuropening en haar gezicht betrok.

‘Hebt u haar gevonden?’ wist ze met moeite uit te brengen.

‘Mevrouw Elliott, ik ben inspecteur Bob Sparkes. Ik ben hier om Bella te helpen vinden en ik heb daarbij uw hulp nodig.’

Dawn keek hem aan. ‘Maar ik heb de politie alles al verteld. Wat heeft het voor nut om mij telkens opnieuw dezelfde vragen te stellen? Jullie moeten haar vinden! Jullie moeten mijn baby vinden!’ riep ze schor.

Hij knikte en ging naast haar zitten. ‘Kom, Dawn, laten we alles

nog eens samen nagaan,' zei hij vriendelijk. 'Misschien schiet je nog wat nieuws te binnen.'

En dus vertelde ze hem haar verhaal, af en toe snikkend. Bella was Dawn Elliotts enige kind, het resultaat van een gedoemde relatie met een getrouwde man die ze in een nachtclub ontmoet had; een lief, klein meisje dat gek was op Disneyfilms en dansen. Met de buren had Dawn niet veel contact. 'Die kijken allemaal op me neer, ik ben maar een alleenstaande moeder met een uitkering, in hun ogen ben ik maar een klaploper,' vertelde ze Bob Sparkes.

Maar terwijl ze spraken doorzochten zijn team en een groep vrijwilligers uit de buurt, velen nog in hun werkkleding, de achtertuintjes, vuilnisbakken, struiken, zolders, kelders, schuurtjes, auto's, kennels en composthopen in de hele buurt. Buiten begon het al te schemeren en plotseling hoorden ze een stem roepen, 'Bella! Bella! Waar zit je, lieverd?' Dawn Elliott sprong overeind om naar buiten te kijken.

'Dawn, kom weer even zitten,' zei Sparkes. 'Ik wilde je nog vragen of Bella vandaag misschien stout geweest is?'

Ze schudde haar hoofd.

'Ben je boos op haar geweest om iets?' ging hij verder. 'Die kleintjes kunnen soms best lastig zijn, nietwaar? Heb je haar misschien geslagen?'

De bedoeling achter deze vragen begon langzaam tot de jonge vrouw door te dringen en meteen schoot ze in de verdediging.

'Nee, natuurlijk niet. Ik sla haar nooit. Nou ja, bijna nooit in ieder geval. Alleen soms wanneer ze brutaal is. Maar ik heb haar geen pijn gedaan. Iemand heeft haar meegenomen...'

Sparkes klopte even op haar hand en vroeg aan de familierechercheur of ze nog een kopje thee wilde zetten.

Een jonge agent stak zijn hoofd om de deur en gebaarde naar zijn baas dat hij hem even wilde spreken.

'Iemand heeft vanmiddag een kerel door de buurt zien lopen,' zei hij tegen Sparkes. 'Een buurman. Het was iemand die hij niet kende.'

‘Beschrijving?’

‘Een man alleen, zei hij. Lang haar, een beetje onfris type. Volgens de buurman toonde hij nogal interesse in de auto’s.’

Sparkes pakte zijn telefoon uit zijn zak en belde zijn brigadier. ‘Een buurman heeft iets gezien,’ zei hij. ‘Maar geen spoor van het kind. Wel hebben we een beschrijving van een verdacht persoon, iemand die hier op straat gesignaleerd is, details komen je kant op. Geef het vast door aan het team. Ik ga even met de getuige praten.’

‘En ik wil dat er bij alle geregistreerde zedendelinquenten in de buurt langsgedaan wordt,’ voegde hij eraan toe, terwijl zijn maag zich omdraaide bij de gedachte aan het kind in de klauwen van een van die tweeëntwintig geregistreerde smeerlappen die alleen al hier in de buurt woonden.

De Hampshire Politie had zo’n driehonderd zedendelinquenten in haar bestand staan, een wisselend clubje van potloodventers, voyeurs, exhibitionisten, pedofielen en verkrachters die zichzelf voordeden als vriendelijke burens in nietsvermoedende wijken.

Aan de overkant van de straat, achter het raam van een keurige bungalow, stond Stan Spencer de inspecteur al op te wachten. Sparkes had inmiddels vernomen dat de man een paar jaar geleden spontaan met een soort buurtwacht begonnen was, nadat de parkeerplek waar hij zijn Volvo altijd neerzette plotseling ingenomen was door forensen. Na zijn pensioen hadden hij en zijn vrouw Susan blijkbaar weinig meer omhanden en het was duidelijk dat de man genoot van de macht die een klembord en een patrouillerondje in de avond hem gaven.

Sparkes schudde de man de hand en samen namen ze plaats aan de eettafel.

De buurman liet hem zijn notities zien: ‘Dit zijn mijn aantekeningen van vanmiddag, inspecteur,’ zei hij en Sparkes moest een glimlach onderdrukken. ‘Ik stond te wachten op Susan die na de

lunch een boodschap was gaan doen en toen zag ik die man aan onze kant van de straat lopen. Hij zag er een beetje onverzorgd uit – niet zo fris, als u begrijpt wat ik bedoel – en ik was bang dat hij misschien wilde inbreken in een van de auto's van de burens of zo. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn tegenwoordig en hij liep net langs Peter Tredwells busje.'

Sparkes trok zijn wenkbrauwen even op.

'Sorry, inspecteur. Meneer Tredwell is een loodgieter die verderop in de straat woont en er is al een paar keer eerder ingebroken in zijn busje. De laatste keer heb dat ik weten te voorkomen. En dus liep ik naar buiten om die man wat beter in de gaten te kunnen houden, maar toen was hij al bijna aan het andere eind van de straat. Helaas heb ik hem dus alleen maar op de rug kunnen zien. Lang, viezig haar, een spijkerbroek en zo'n zwarte anorak, die ze tegenwoordig bijna allemaal dragen. Maar toen hoorde ik mijn telefoon binnen rinkelen en tegen de tijd dat ik weer buiten kwam, was hij verdwenen.'

Met een voldane blik keek de man toe hoe Sparkes alles opschreef.

'Hebt u Bella toevallig ook gezien, toen u buiten stond?'

Spencer aarzelde even, maar schudde toen zijn hoofd. 'Nee. Haar heb ik al een paar dagen niet meer gezien. Zo'n schattig klein ding.'

Vijf minuten later schreef Sparkes op een stoel in de gang van Dawn Elliott een persbericht, om vervolgens terug te keren naar haar woonkamer.

'Weet u iets nieuws?' vroeg ze.

'Helaas niet op dit moment, maar ik ga de media vertellen dat we hun hulp nodig gaan hebben om haar te vinden. En...'

'En wat?' zei Dawn.

'En dat we iedereen die vanmiddag hier in de buurt was, willen opsporen. Mensen die misschien door Manor Road zijn gereden

of gelopen. Heb je vanmiddag toevallig een man door de straat zien wandelen, Dawn?’ vroeg hij. ‘Meneer Spencer van de overkant beweert dat hij een man met lang haar en een donkere jas gezien heeft; iemand die hij niet kende. Het hoeft natuurlijk niets te betekenen...’

Ze schudde haar hoofd, de tranen gleden over haar wangen. ‘Heeft hij haar ontvoerd?’ vroeg ze. ‘Heeft hij mijn baby meege-
nomen?’